

МИСИОНСКИ СТИХОВИ

Евангелски активности на
верниците

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2020

40. Сабоџа, 3 октомври 2020

ТРИ ОСНОВИ ШТО ЌЕ ПОМОГНАТ ВО ДОНЕСУВАЊЕТО ОДЛУКИ

„Тој (Исус) им рече: ‘А вие што велите, Кој Сум Јас?’” (Матеј 16,15).

Законите за донесување одлуки се доста едноставни. Првата основна точка што треба да ја запомниме е дека треба да очекуваме луѓето да донесуваат одлуки. Открив дека неискусните освојувачи на душите честопати се изненадени кога луѓето донесуваат одлука за Христа. Не го очекувале тоа. Ако пораката се пренесе јасно и ако сме го проповедале Исуса, природно е луѓето да донесат одлука да го следат Него и Неговата спасоносна вистина.

Ставот на евангелистот исто така е во голема мера поврзан со тоа дали луѓето ќе донесат одлука или не. Ако влезам во некој дом без да очекувам некоја личност да се покорува на Христовите тврдења, тогаш тоа веројатно нема да се случи.

Во јавниот евангелизам, открив дека ако првиот што ќе го посетам тој ден не донесе одлука, тоа некако ја обојува мојата посета во текот на целиот ден и тешко ми е да дојдам до одлуки тој ден. Меѓутоа, ако првото лице реагира позитивно, тогаш подоцнежните одлуки се донесуваат полесно, дури и во тешки случаи. Затоа, решив да ги посетам рано во текот на денот оние што мислам дека се најмногу склони да донесат одлука, така што мојот ум очекува луѓето да донесуваат одлука за Христа. Моето размислување влијае на начинот на кој луѓето реагираат. Размислете попозитивно и очекувајте луѓето да одговорат, и ќе добиете многу повеќе одлуки.

Друг основен принцип за добивање одлуки е да ја следиме Исусовата шема во службата. Што правел Исус? Тој ги сакал луѓето и се мешал со нив како оној што им посакува добро. Освојувачот на душата мора да ги сака луѓето. Луѓето со кои работите не се само пиони што ќе ги користите за да го по-

тврдите вашиот успех. Ова се души за коишто умрел Исус. Никој не може успешно да ги освои душите без да ги сака луѓето. Елена Вајт понатаму вели: „Кај секој човек Исус видел суштество на кое мора да му се упати повик за неговото царство. Допирал до човечките срца движејќи се меѓу нив како Оној кој им посакува добро. Тој ги барал на градските улици, во домовите, во чамците, во синагогата, на бреговите на езерото и на свадбената свеченост. Ги сретнувал на нивните секојдневни должности, покажувајќи интерес за нивните световни дејности. Во домовите давал упатства, доведувајќи ги семејствата во нивните сопствени домови под влијание на своето божествено присуство. Неговото силно лично сочувство му помагало да ги задобие срцата“ (*Кой-нежои на вековийе*, стр. 117).

Успешните евангелисти не ги посетуваат луѓето само за да ја проучуваат Библијата или да добијат одлука, тие се таму затоа што ги сакаат луѓето и развиле одредено пријателство. Пријателите не се заинтересирани само за нечиј религиозен живот, туку и за сите други аспекти на нивното битие. Клучот за освојување души е да ги сакате луѓето. Клучот за добивање одлуки е да ги сакаме луѓето и да очекуваме од нив да донесат одлука да го следат Исуса.

Третиот основен принцип за добивање одлуки е дека освојувачот на душите мора да има вистинско лично искуство со Исуса. Ако не го познавате Исуса лично, ќе ви биде тешко да им помагате на другите да донесат одлука. Затоа, животот сличен на Христовиот е еден од суштините на успешниот освојувач на душите за Господа. Евангелистите вредно ќе ја проучуваат Библијата. Тие ќе бидат луѓе на молитвата и ќе живеат постојан живот што јасно го одразува карактерот на нивниот возвишен Господ.

Кога го сообразувате животот со Христовиот, љубовта кон луѓето и очекување на одлуки, силата на Светиот Дух оспособува и таа станува незапирлива сила што ги води луѓето

кон трајна одлука за Исуса. Овие три основни принципи се од суштинско значење за успешно извршување на Исусовата мисија: доведување на луѓето во Божјето царство.

Повторно, ако вие како освојувач на душите не сте убедени во апсолутната потреба луѓето да му се посветат на Исуса, тогаш нема да бидете успешни во намерите да ги водите кај Него. Сепак, ако сте убедени дека познавањето на Исуса е најважната работа на светот, тогаш ќе сторите сè што е потребно за да им помогнете на луѓето да донесат одлука да го следат Исуса.

Слично на тоа, ако не сте убедени дека Христијанската адвентистичка црква има единствена порака за завршните денови од земната историја, тогаш ќе ви биде тешко да ги повикувате луѓето да донесат одлука да станат адвентисти на седмиот ден. Со текот на годините, се сретнував со проповедници кои имаа потешкотии во освојувањето на душите за Христа. Додека разговаравме, неизбежно открив дека тие имаат некои сомнежи во врска со пораката. Неверојатно е како нашите лични сомнежи можат да влијаат на нашиот успех или неуспех во освојувањето души. Јас не велам дека ова е вистина во секој случај, но тоа е прилично добар барометар на човечката духовност. Затоа, ако имате проблем да освоите луѓе за Исуса или да им помогнете на луѓето да одлучат да се приклучат на Христијанската адвентистичка црква, можеби ќе треба сериозно да ја истражите оваа област во вашиот живот.

Ако некој навистина го сака Исуса и е целосно убеден дека Христијанската адвентистичка црква е подигната од Бога за да му пренесе на светот единствена порака на крајот од времето, тогаш освојувањето души и донесувањето одлуки нема да биде тешка задача. Очигледно е дека постојат вештини кои можат да ги подобрат вашите способности, но ако оваа основа, овој темел, не е поставен, работата при освојувањето души ќе се остварува тешко.

41. *Саботиа, 10 октомври 2020*

ОСНОВНИТЕ ТЕХНИКИ НА АНДЕРСОН ЗА ПОМОШ ПРИ ДОНЕСУВАЊЕТО ОДЛУКИ

„Меѓутоа, ако вам не ви е угодно да Му служите на Господа, тогаш денес изберете кому ќе му служите: можеби на боговите на кои им служеа вашите татковци од онаа страна на Реката, или на боговите на Аморејците во чија земја сега престојувате. Јас и мојот дом ќе Му служиме на Господа“ (Исус Навин 24,15)

Рој Ален Андерсон, секретарот за проповедничка служба при Генералната конференција и истакнат јавен евангелист во средината на дваесеттиот век, предлага седум основни техники за донесување одлуки. Тие се применливи и денес. Прво, тој сугерира дека треба да се сложувате. Бидете сложни со луѓето кога и да можете. Ова може да биде тешко ако некое лице се залага за небиблиска вистина. Сепак, не можете да ги убедите луѓето во библиската вистина без претходно да стекнат доверба во вас, а тие не можат да стекнат доверба во вас освен ако не ги откриете подрачјата во кои се согласувате.

На пример, често ми се случуваше на почетокот на серијата да ми пријде еден посетител и да ме праша дали верувам во тајно вознесение. Ако кажам „Не верувам“, тој веројатно нема да се врати во серијата, но ако кажам „Верувам“, би можел да го натерам да помисли дека верувам во доктрина што не е библиска. Сепак, морам да најдам точка околу која се согласуваме. Мојот вообичаен одговор е да му кажам на лицето дека сигурно верувам дека Исуса доаѓа повторно и дека сите знаци укажуваат на тој голем настан. Наместо да се занимавам со дискусија за тајното вознесение, јас се согласувам со нив за она што е точно во врска со реалноста на Христовото второ доаѓање.

Некои добронамерни евангелисти сметаат дека е корисно луѓето да ги знаат сите наши доктрини од самиот почеток. Тоа не е мудро ако сакате да ги освоите душите. Секогаш е најдобро

да се започне со точките околу кои се согласувате. Елена Вајт советува: „Сложете се со луѓето во секоја точка во која можете да останете доследни“ (*Еванџелизам*, стр. 114).

Втората точка на Андерсон е да се биде претпазлив. Барајте знаци дека Светиот Дух работи на срцето на таа личност, за да знаете кога да го поставите вистинското прашање и да побарате одлука. Вие не треба да брзате напред, не размислувајќи за тоа каде е некое лице во неговата заедница со Христа и вистината.

Третата точка е да бидеме директни. Доаѓа време кога освојувачот на душите мора да премине од општи на конкретни прашања. Потребни се директни, лични повици до срцето ако сакаме луѓето да донесат правилна одлука. Десет пати е поефикасно да упатиме директен, личен повик, отколку општ повик. Неколку зборови упатени директно на поединецот приватно, можат да направат многу повеќе од една долга проповед од говорница. Со ова не сакам да ја намалам улогата на проповедалницата, бидејќи личната работа се изградува врз работата од проповедалницата, но изјавите во проповедите без личен повик ја губат вредноста. „Тајната на нашиот успех и сила, како луѓе кои ја застапуваат напредната вистина, ќе се открие во директните и личните повици што ги упатуваме до заинтересираните“ (Елена Вајт, *Review and Herald Articles*, 30 август 1892 година).

Четврто, бидете љубезни и учтиви. Ништо не може да ја замени основата на христијанската култура. Показувањето грубост и неучтивост може да го поништи целото добро што е направено. Елена Вајт советува: „Во сè што ќе изговорите, внесете го Христовиот дух и живот“ (*Еванџелизам*, стр. 175). „Нашиот глас нека биде полн со нежност и љубов во сообразност со Христовиот“ (*Еванџелизам*, стр. 139).

Додека бев во посета на семејство кое присуствуваше на нашите состаноци, тропањето на вратата брзо откри дека нивниот пастор дојде во посета во исто време кога јас бев таму. Беше непријатна ситуација. Очигледно, не можев да продолжам со посетата, па по неколку учтиви моменти, предложив да се помолиме

заедно затоа што морав да заминам. Се молев за семејството и за нивниот пастор, а потоа пасторот се молеше. На крајот од молитвата, тој рече: „Те молам, Господи, избави ги овие луѓе од овој ѓавол покрај мене“. Тоа беше првпат некој да ме нарече ѓавол.

Ова семејство проучуваше со еден од нашите библиски работници пред да започне евангелизацијата. Следната недела, тие ја поканија да оди со нив во црква и таа прифати. Истиот тој пастор проповедал ѓаволска проповед против адвентистичката црква. Повторно, членовите на семејството биле видливо засрамени од однесувањето на пасторот. На вратата, пасторот ја поздравил библиската работничка и рекол: „Божји благослов“. Таа одговорила со прашање: „И покрај тоа што сум Адвентист на седмиот ден?“ Штом ѝ излегла острата забелешка од устата, сфатила дека направила грешка. Семејството никогаш не се вратило на состаноците. Тие можат да ја толерираат грубоста на нивниот пастор, но не и нашата. Ние секогаш треба да имаме предвид дека го претставуваме Исуса со љубезност и тактичност.

Петто, Андерсон предлага никогаш да не се расправаме со луѓето. Можеме да ја добиеме дебатата, но ќе ја изгубиме душата. Не треба да се вклучуваме во дебати, туку да ги привлекуваме луѓето кон Исуса. Многу евангелисти во раниот адвентизам сакале да се расправаат и биле во можност да победат во повеќето дебати. Адвентистичката логика и библиските темели биле непобедливи. Сепак, Елена Вајт ги советува овие проповедници да не се расправаат и да избегнуваат да го прават тоа.

„Сатаната постојано се обидува да ја постигне целта користејќи груби и насилни средства. Исус, сепак, им се приближувал на луѓето преку она што за нив било најблиско. Исус гледал нивниот вообичаен тек на мислите што е можно помалку да го прекинува помалку со ненадејни движења или со нагласување на одредени правила“ (*Евангелизам*, стр. 113).

Шестиот принцип е да се одговори на спротивставувањето со Светото писмо. Ништо не ги пробива затемнетите умови на луѓето, како одговорите упатени директно од Светото Писмо.

Можеме да се расправаме со човечко размислување, но не и со Божјата реч. Многу пати луѓето ме прашуваа дали е во ред да се работи во сабота, кога работата го бара тоа од нив. Наместо директно да им одговорам, ги замолував да ја отворат Библијата во 2. Мојсеева 20,8-11 и да ја прочитаат заповедта за саботата. Тогаш би ги замолил да слушаат што им зборува Бог. Овој пристап е далеку помоќен од која било човечка логика што би можел да ја применим.

Последната техника на Андерсон е да ги користи библиските приказни како основа за повикување. Повторно, постои огромна сила во користењето на Светото Писмо. Параболата за изгубениот син е емотивна библиска приказна, која силно му се обраќа на оној што се оддалечил од Бога. Извештајот за Израелците што зачекориле во реката Јордан уште пред таа да се раздели, силно им се обраќа на оние што не сакаат да излезат и да го следат Исуса.

42. Саботиа, 17 октомври 2020

СОВЕТИ ШТО ЌЕ ПОМОГНАТ ПРИЈАТЕЛИТЕ ДА ДОНЕСАТ ОДЛУКА

„Бидејќи секој кој ќе го повика името Господово, ќе биде спасен“ (Римјаните 10,13).

Одлуките доаѓаат во три фази. Најпрво се појавува заинтересираност преку проучување на Божјата реч. Второ, убедувањето произлегува преку внатрешното работење на Светиот Дух. Трето, поединецот донесува лична одлука да го следи водството на Светиот Дух и на тој начин донесува одлука. Освојувачот на душата не врши притисок врз луѓето да донесат одлука, освојувачот душата ја води нежно, наместо да ја турка или да се расправа. Затоа се потребни многу молитви додека луѓето минуваат низ овие три фази при донесувањето на одлука за Исус.

1. Претставете го Исуса како оној што бара одлука. Запомнете, вие никогаш не барате одлука, туку Исус. Проповедникот

посети еден човек кој редовно доаѓаше на нашите состаноци. Во неговиот дом, тој го покани да донесе одлука да го следи Исуса. Тој не одговори. Потоа го праша: „Ако Исус седеше овде наместо мене, и ве замоли да донесете одлука да го следите, што би му рекле на Исуса?“ Проповедникот се шокираше кога го слушна одговорот „не“. Тој знаеше дека никакво количество од повици што би му ги упатил, нема да ја поттикнат оваа личност да донесе одлука. Ако му рече „не“ на Исуса, тогаш никогаш не би му рекол „да“ на проповедникот. Затоа си замина, сфаќајќи дека во тоа време не е можно да се освои оваа душа. Спомнувајќи го Исуса како оној што бара да се донесе одлуката, тој јасно покажа каде е човекот во неговото размислување.

2. Применете го Светото Писмо како основа за сите повици. Луѓето треба да донесуваат одлуки и да застанат на страна на вистината, затоа што Библијата го кажува тоа. Ние, кои го шириме евангелието, мора да го примениме Светото писмо не само за да докажеме нешто, туку и да повикуваме. „Бидете многу внимателни во постапувањето со Божјата реч, затоа што таа реч треба да им помогне на луѓето да донесат одлука. Нека сече Божјата реч, а не вашите зборови“ (Евангелизам, стр. 227).

3. Користете ја молитвата како средство за повикување на одлука. Молете се со секоја личност и во нивно присуство повикајте го Исуса да им помогне да донесат вистинска одлука за Него. Не злоупотребувајте ја молитвата, но користете ја за да им помогнете на оние кои се заинтересирани да знаат дека евангелистот се моли за нив. Постои огромна сила во молитвата и таа мора да биде моќна во животот на освојувачот на душите. Оваа сила мора да ја видат и оние кои тежнеат да го следат Исуса.

4. Покажете разбирање за личните борби и помогнете им на тој начин што лично ќе им посветите внимание. Запомнете дека сите што го прифаќаат Исуса ќе доживеат вистинска борба. Вашата работа како освојувач на душите е да бидете близу до нив и да им понудите разбирање додека се борат со проблемите при прифаќањето на Христа. Тие треба да знаат дека евангелис-

тот сочувствува со нив. Знаејќи дека можат да се потпрат на евангелистот и да му кажат сè, без да бидат осудени, за нив е од суштинско значење додека минуваат низ тие борби.

5. Разберете ја силната улога на човечката волја во донесувањето одлуки. Волјата е едноставно моќ на избор во донесувањето одлука. Елена Вајт вели: „Сè зависи од правилната употреба на волјата“ (*Пајтои кон Христа*, стр. 30). Таа понатаму советува:

„Со правилна примена на волјата, може да се постигне радикална промена во животот. Кога му ја предаваме нашата волја на Христа, ние се поврзуваме со божествената моќ. Ние примаеме сила одозгора што нè одржува силни. Секој може да живее чист и благороден живот, живот на победа над желбите и сите страсти, само ако се согласи да ја обедини својата слаба и непостојана човечка волја со вечната и непроменлива Божја волја“ (*Здравје и среќа*, стр. 151).

43. *Сабоија, 24 октомври 2020*

ЗАКОНИ ВО ПРОЦЕСОТ НА ДОНЕСУВАЊЕ ОДЛУКИ ЗА ХРИСТА

„Ветерот дува каде што сака, и го слушаш неговиот шум, а не знаеш од каде доаѓа и каде оди. Така е со секој, кој е роден од Дух.‘ Никодим Му одговори и рече: ‘Како може да биде тоа?’“ (Јован 3,8-9).

Постојат дефинитивни закони што управуваат со процесот на донесување одлуки. Бог нè создал со ум што следи одредени принципи. Се разбира, Бог секогаш може да ја надмине нормалната функција на човечкиот ум, но Тој ретко го прави тоа. Работи преку нормално функционирање на човечкиот ум. Затоа е од суштинско значење да разбереме како работи умот во процесот на донесување трајна одлука за Исуса. Христијаните повремено биле скептични кон психологијата како наука. Вистина е дека имало во голема мера лажна психологија во научната арена, и

сатаната ги злоупотребил законите на психологијата за свои цели, но вистинската психологија едноставно разбира како работи умот, онака како што го создал Бог. Не е ни чудо што Елена Вајт вели: „За да се донесат души кај Христа мора да се [...] проучи човечкиот ум“ (*Сведоштва за Црквата*, том 4, стр. 67).

Одлуките произлегуваат од соработката меѓу умот, знаењето, убедувањата и желбите. Кога ќе се достигне одреден интензитет во знаењето, убедувањата и желбите на една личност, умот автоматски преминува на соодветна одлука и акција. Ова не мора да значи дека некое лице задолжително ќе донесе позитивна одлука, туку дека умот ќе се префрли на модалитет на донесување одлуки. Кога некое лице ќе дојде до таа точка, ако не побарате да донесе одлуки, тие можеби никогаш нема да се остварат.

Во повеќето јавни евангелизации, ова обично се случува во последните две седмици во текот на петседмична серија. Знаењето, убедувањето и желбата го достигнуваат нивото на интензитет на кое луѓето размислуваат за донесување одлука. Ако евангелистот не бара да донесуваат одлуки во тоа време, луѓето ја поминуваат точката на донесување одлуки и ретко ќе се посветат на она што го научиле. Не е ни чудо што Елена Вајт силно ги охрабрува евангелистите да повикуваат на одлуки во вистинско време: „Кога нема да ги донесете до одлука оние што се под силата на осведочувањето веднаш штом се појави можност, постои опасност тоа осведочување постепено да исчезне“ (*Евангелизам*, стр. 225).

„Улогата на Светиот Дух е да ја осведочи душата дека и??? е потребен Христос. Многумина се осведочени за гревот и сметаат дека им е потребен Спасител кој простува гревови, но сепак не се задоволни само со своите стремежи и цели. Ако, според тоа, вистината не им е упатена на вистински начин, ако зборовите не дошле во вистинско време и во нив не довеле до одлука заснована на силата на изнесените докази, сведоците ќе заминат и нема да станат едно со Христа. Златната можност поминува, и тие не му се предале на Христа и сè повеќе се оддалечуваат од Него за никогаш да не застанат на Господова страна“ (*Евангелизам*, стр. 215, 216).

Кога Бог нè користи за да донесеме луѓе до одлука, тоа навистина восхитува. Никогаш не смееме да го заборавиме она што Елена Вајт толку силно го нагласува – не треба да дозволиме луѓето да стигнат до место каде што умот преминува во модалитет на одлука и да пропуштиме да ги поканиме да се одлучат во тој момент; тогаш луѓето ќе ја поминат точката од која нема враќање и никогаш нема застанат на страната на Исус. Таквата мисла треба да отстрани какво било сомневање за апсолутната неопходност да бараме луѓето да донесат одлука во вистинско време.

Бидејќи знаењето, убедувањето и желбата водат до одлука, тогаш семинарот, библиското проучување или евангелизација, како и личната посета треба да бидат уметничко испреплетување на трите фактори. Некои текстови ќе го нагласат знаењето, други убедувањето и желбата. Се разбира, некои текстови ќе ги нагласат сите три фактори.

Традиционално, адвентистите имаат тенденција да ставаат поголем акцент на познавањето на текстовите, додека ги занемаруваат другите две работи, особено желбата. Сепак, одлуките не се носат само врз основа на знаењето, колку и да се важни информациите. Луѓето малку ќе ја употребат таа информација ако не се убедени во неа. Запомнете, убедувањето е дело на Светиот Дух во личниот живот, сепак Светиот Дух зборува преку освојувачот на душата, додека евангелистот ја применува моќната Реч на живиот Бог.

Од овие три области, желбата е најзанемарена. Желбата се јавува кога луѓето гледаат потреба да одговорат да го следат Исуса. Тие стигнуваат до точка кога сакаат да донесат одлука. На моите евангелски состаноци, работам на аспектот на желбата на тој начин што ги користам моќните примери на искуствата. Во текот на првите две недели, одвојуваме неколку минути секоја вечер за да интервјуираме некого за тоа како се сретнал со Исуса и каква промена тоа внело во неговиот живот. Во средината на серијата, го менуваме сведочењето и луѓето зборуваат за тоа како саботата е благослов за нив. Потоа, во текот на последната седми-

ца, сведочењето се префрла на радоста на заедницата во Адвентистичката црква. Сите овие искуства работат на желбата.

Желбата и убедувањето се навистина важни зашто тие доведуваат до убеденост, одлука и прифаќање, но желбата е основниот фактор. Бог го обликувал човечкиот ум на таков начин што, кога желбата и убедувањето се во врска со одредена идеја, тие достигнуваат одреден интензитет, умот преминува во акција.

Со ова немаме намера да кажеме дека ако работиме само на желбата и убедувањето, секогаш ќе добиваме одлуки. Човечкиот ум може и честопати се спротивставува на одлуката да ја следи вистината, дури и кога презентацијата е правилно испреплетување на факторите на желбата и верувањето.

Но, ако не се доаѓа до одлука, тоа е затоа што желбата и убедувањето не биле доволно нагласени во човечкиот ум.

Развојот на пламенот на знаењето, убедувањето и желбите е една од најважните задачи што освојувачот на душата може да ја изврши и во презентациите и во личната работа. Ова го поплочува патот за прифаќање на пораката. Кога овие искри ќе се запалат, тогаш можеме да употребиме директен личен повик за да му проговориме на срцето и да ја наведеме таа личност да го прифати Христа и Неговата спасоносна порака.

Додека луѓето ја слушаат пораката, тие ќе реагираат на она што го слушнале. Градете врз тие реакции и реченици. Овие признавања можат да ви помогнат да доведете некое лице до конечна одлука да го следи Исуса. На пример, за време на една посета, еден човек забележува: „Изгледа дека Библијата е на ваша страна кога станува збор за славењето на седмиот ден“.

Евангелистот може да одговори на два начина. Прво, тој може да одговори: „Да, вистина е дека Библијата е на наша страна“, а потоа да продолжи да дава повеќе библиски докази. Сепак, тоа би било грешка. Вториот пристап исто така го прифаќа одговорот, но продолжува: „Да, точно е дека Библијата зборува многу јасно кој ден е седми, но уште поважно е да го следиме она што

го кажува Библијата. Сигурен сум, Боби, дека ти не сакаш само да знаеш што вели Библијата, туку сакаш да го следиш Исуса во држењето на неговата сабота“.

Овој принцип се изградува врз реакција и оди кон одлука да се дејствува. Секогаш пристапувајте позитивно, очекувајќи лицето да донесе одлуки. Не прашувајте ја личноста дали планира да го следи тоа, туку дадете изјава како да очекувате да ја следи. Луѓето обично ќе го направат она што го очекуваме од нив. Кога го поставуваме ова како прашање, покажуваме дека не сме сигурни во нивниот одговор. Тогаш и резултатот на одговорот ќе биде исто така неизвесен.

44. Саботиа, 31 октомври 2020

ПРОГРЕСИВНИ ОДЛУКИ

„Земјата сама од себе донесува плод, најнапред стебло, после клас - потоа клас полн со зрна. А кога плодот узрее, веднаш испраќа срп, зашто настанала жетва“ (Марко 4,28-29).

Луѓето нема да донесат големи одлуки да ја држат саботата или да се приклучат на адвентистичката црква освен ако патем не донесуваат мали одлуки. Затоа, многу е важно да поставувате мали прашања секоја вечер на евангелизацијата или во секое библиско проучување. Многу е полесно да се премине потокот ако стоите на мали камења што се оддалечени само неколку сантиметри, отколку да се обидете да го прескокнете потокот со еден голем скок. Премногу често луѓето завршуваат во вода, наводенети и обесхрабрани.

Не само што треба да се донесуваат одлуки долж патот, туку постои и прогресија во донесувањето одлуки. Одредени одлуки обично им претходат на другите.

Постојат три основни одлуки што се бараат за време на евангелските серии. Првата одлука е да се прифати Исус за свој ли-

чен Спасител и Господ. Ваквата одлука обично се бара во текот на првите две недели од серијата. Втората одлука се фокусира на тешките вистини на адвентистичката порака: саботата и состојбата на мртвите. Последната одлука го вклучува изборот да се стане член на Адвентистичката црква. Оваа одлука обично се случува во последните две седмици од серијата. Можеме да ги наречеме „Христос, заповедите и црквата“. Овие одлуки обично се случуваат по тој редослед.

Иако овие три области се основни, некои ги проширија на седум големи одлуки кога некој станува верник на адвентистичката црква. Очигледно, има и други теми, но овие се главните:

1. Прифаќање на Исуса Христа како Спасител и верување во вдахновеноста на Светото Писмо.
2. Прифаќање на пораката на тројцата ангели кои ги подготвуваат луѓето за второто Христово доаѓање.
3. Подготвеност да се следи Исус со потполна послушност, вклучително и празнувањето на седмиот ден, саботата.
4. Прифаќање на здравствената порака – воздржување од тутун, алкохол и нечиста храна.
5. Прифаќање на библиското разбирање за смртта како сон.
6. Признавање на дарот на пророштво како знак на признавање на црквата на остатокот.
7. Крштевањето како знак на прифаќање на Исуса и придружување кон Неговото тело, црквата.

Заедничкиот аспект на секоја од овие точки обично се однесува на почетокот на адвентистичката евангелска серија. Вистинската работа за освојување на душите вклучува помагање на луѓето да ја применат когнитивната вистина во сопствениот живот. Затоа вештината на оној што ги освојува душите за Христа е толку важна, за да можат луѓето да бидат водени на таков начин што ќе донесуваат позитивни одлуки во врска со суштината на верата.

45. Сабоџа, 7 ноември 2020 година

ЧЕТИРИ ОСНОВНИ ПОВИЦИ

„Дојдете при Мене сите, кои се трудите и сте обременети, и Јас ќе ви дадам одмор“ (Матеј 11,28)

Додека се трудите да им помогнете на луѓето да донесат одлука, постојат четири основни повици што можете да ги примените. Првиот е најмоќен од сите. **На поединецот претставете му ја Божјата љубов и смртта на Исуса Христа.** Ништо не ги поттикнува луѓето како тогаш кога им кажувате што направил Исус за нив. Овој основен повик е **љубовта**. „Зашто, додека уште бевме слаби, Христос умре во определено време за безбожниците“ (Римјаните 5,6). Ова е мошне позитивен повик и веројатно најмоќниот што можеме да го упатиме. Ако Христовата љубов не ги мотивира луѓето да донесат одлука, тогаш што може да ги придвижи?

Вториот повик е изграден на првиот. Всушност, секој повик што го користиме е насочен кон овој основен повик на љубовта. Сепак, различни поединци ќе одговорат поинаку на различните начини на изнесување на овие основни повици на љубовта. Затоа, предлагаме други пристапи, но само во контекст на Божјата љубов.

Впрочем вториот повик е **личниот пример**. Овој збор ја нагласува важноста на одлуката што едно лице ќе ја донесе, како пример што ќе влијае на другите луѓе да донесат слична одлука. Понекогаш ја раскажувам мојата сопствена приказна на преобратување и за спротивставувањето што го имав од моите родители кога решив да станам адвентист, но и како тие конечно ја донесоа истата одлука поради мојот цврст став. Овој повик е соодветен доколку лицето има членови на семејството кои се противат на одлуката. Оваа личност сака целото нејзино семејство да се најде во Божјето царство. Шансите другите членови на семејството да ја прифатат пораката се многу мали ако поединецот не остави при-

мер на тој начин што прв ќе донесе одлука. „Никој нека не ја презира твојата младост, туку на верните да им служиш како пример во слово, поведение, љубов, дух, вера и чистота!“ (1. Тимотеј 4,12).

Третиот повик почнува да се движи кон понегативна страна. Иако секогаш треба прво да ги користиме позитивните повици, има место и за изнесување на негативни повици. Последните два повика се темелат и на Светото писмо. **Третиот повик треба да ги вдахне луѓето со мислата дека Библијата опишува само две групи на крајот на светот – спасени и изгубени.** Охрабрете ги да застанат на страната на спасените. Нема средиштен суд. Секој поединец мора да биде или на едната или на другата страна. Исус јасно го упатува овој повик во Матеј 7,13.14: „Влезете низ тесната врата, зашто широка е вратата и простран е патот, што водат кон пропаст, и мнозина се, кои влегуваат низ неа. Зашто тесна е вратата и тесен е патот, што водат во живот, и малцина се кои го наоѓаат“.

Последниот повик е да се **фокусираме на опасноста од одложување** и завршеток на можноста за спасение. Иако не треба многу често да се користи овој повик поради злоупотреба од страна на фундаменталистите, сепак мора да признаеме дека тој е исто така библиски и има свое соодветно место. Исус го применил овој повик во параболата за десетте девојки во Матеј 25,10:

„Кога отидоа да купат, младоженецот дојде и спремните влегоа со него на свадбата, и вратата се затвори.“ Доаѓа време кога ќе заврши пробата на поединците. Не смееме да го занемариме овој факт, без разлика дали времето на проба завршува со смрт или со второто доаѓање на Исус. Животот е несигурен. Затоа Павле повикува: „Во благопријатно време те послушав и во денот на спасението ти помогнав. Еве, сега е благопријатното време, ете, сега е денот на спасението!“ (2. Коринќаните 6,2).

Ова не значи дека треба на луѓето да им упатувате закани со пекол и сулфур, туку дека не можете да го избегнете фактот дека има негативни вечни последици ако не успееме да донесеме позитивна одлука за Исуса. Овој пристап го применував повеќе

во проповедите отколку во личните посети, иако повремено го користев и во домовите. Јас обично повиците ги облекувам во што можно попозитивно руво.

На пример, можам да раскажам приказна за еден човек кој секоја вечер доаѓаше на нашите состаноци. Една вечер им упатив повик на луѓето да го прифатат Исуса за свој Спасител. Човекот одговори и му го предаде срцето на Исуса таа вечер. Истата вечер, враќајќи се дома, доживеал срцев удар и починал. Му благодарам на Бога што донесе одлука да го прифати Исуса пред да му се случи тоа. Оваа приказна го прикажува четвртиот повик, но го претставува на позитивен начин. Наместо да раскажеме за некој што не го прифатил Исуса и умрел, јас ја раскажувам оваа приказна која има охрабрувачки крај. Таа го постигнува истото, го применува четвртиот повик, но тоа го прави на позитивен начин.

46. *Саботиа, 14 ноември 2020*

ЗНАЦИ НА УБЕДУВАЊЕ

„Симон Петар одговори и рече: ‘Ти си Христос, Син на живиот Бог’“ (Матеј 16,16).

Постојат одредени показатели дека луѓето се наоѓаат во долината на одлуките. Овие знаци на убедување не смеат да се игнорираат. Кога ќе ги здогледате, мора да преземете нешто, или душите ќе го одминат местото на кое можат да се освојат. Овој дел ќе истражи шест такви знаци:

1. Ако некое лице одеднаш се повлече од одредено учење, тоа е честопати показател за убедување. На пример, лицето веќе било мошне позитивно во врска со вистината за саботата и одело кон тоа да ја празнува, а потоа одеднаш се повлекло и не донело конечна одлука.

2. Луѓето се понервозни од нормално, без некоја очигледна причина. Нервозата може да се види во кршење на рацете, влечење на носот или ушите, тропане со прстите, станување и се-

дење и други слични симптоми. Луѓето кои обично изгледаат нервозно, стануваат уште понервозни. Не треба да ја барате нервозата кај луѓето, туку зголемувањето на нервозата, што е знак дека тие се под влијание на одредено убедување.

3. Едно лице може дури и да ви испрати некаква директна или индиректна комуникација дека сака да го оставите тоа лице само за извесно време. Можеби ќе прескокне една или две средби или, ако им давате библски часови, можеби ќе ви предложат да прескокнете една седмица. Тие се обидуваат да ви нагласат дека притисоците во судирот станале премногу остри.

4. Лицето може директно да ве избегнува. Можеби ќе закажете состанок, но тоа нема да дојде. На овој начин тие покажуваат дека доаѓа до премногу остри судири и дека сака некое време да го оставите на мир. Можеби ќе биде дома кога ќе пристигнете, но нема да ви отвори. Во таков случај, не застанувајте пред вратата за да го повикате тоа лице преку мобилен телефон. Сè што ќе постигнете е да го посрамотите и потешко ќе го освоите.

5. Тие можат да се расправаат со вас за некои помалку важни доктрини. Главните теми им се јасни, но тие сакаат да ве одвратат од нив, така што ќе ви зборуваат за незначителни детали. Овој пристап е пристап на одолговлекување бидејќи се плашат дека интензитетот на нивните судири ќе се продлабочува, ако им изнесете уште вистини.

6. Последен знак на убедување е поставување прашања што откриваат дека размислуваат за тоа да донесат одлука. Затоа луѓето прашуваат: „Ако станам адвентист, од што треба да се откажам?“ Ваквите прашања јасно покажуваат дека лицето размислува за одлуката да се приклучи на црквата.

Што да направите кога ќе ги видите овие знаци на убедување? Не вршете притисок. Влегувате на теренот на Светиот Дух, кој убедува и донесува одлука. Вие својата задача сте ја завршиле пред овој момент. Вашите молитви сега можат да бидат од најголема помош, бидејќи битката што се води во умот на една личност не е околу идеите што сте ги изложиле, туку за моќта

на сатаната во нивниот живот. Само Светиот Дух може успешно да се справи со сатаната.

Тоа не значи дека треба да ги игнорирате тие луѓе за тоа време. Сосема спротивно. Потребна им е посебна помош, но не вршете притисок во оваа фаза. Кога ќе ја посетите, прашајте дали сакаат да разговараат за својата ситуација. Вие сте им потребен како пријател во оваа фаза. Останете близу до нив ако ви дозволат. Не туркајте ги луѓето до точката на кршење. Тоа е дело на Светиот Дух. Вашата работа е да бидете пријател. Не можете да ја смалите важноста на тоа да го прифаќатат Исуса, но може да покажете разбирање кон нивната борба додека се соочуваат со судирот на големата борба. Затоа, бидете вистински пријател за нив во овој период. Покажете разбирање, но не вршете притисок.

Ова е најтешкиот период во процесот на донесување одлуки. Многу пати кога луѓето велат дека сакаат да ги оставите сами, освојувачите на душите го прават токму тоа и ги игнорираат. Ако тоа се случи, скоро сигурно ќе ги изгубите. Вие сте им потребни во овој момент, не како Божји говорник, туку како пријател кој е вистински заинтересиран за нив како личност, а не за статистика на црковниот список. Луѓето нема да останат долго во оваа нерешителна состојба, но за тоа време очажно им требате.

Можете ли да убедите со помош на Светото писмо или со некој аргумент, но ако тоа лице не е убедено во Светиот Дух, нема да го добиете конечниот резултат. Всушност, многу пати потешко е до оние што биле убедени но не се преобратиле да се дојде во некое идно време, отколку оние кои никогаш порано не ја слушнале пораката. Секогаш запомнете дека човекот убедува, но само Бог преобратува. Дозволете му на Бога да ја заврши својата работа со луѓето во тоа осетливо време на длабоко убедување. Џ.Л. Шулер, адвентист евангелист на почетокот на дваесеттиот век, убаво го објаснил тоа со следниве зборови:

„Не е доволно да ја објавуваме пораката, па дури ни да ги убедуваме луѓето дека доктрините се вистинити. Целокупната намера на пораката што ја проповедаме е да ги натераме луѓето да

го послушаат Христа. Нашиот налог од Господа не е само да ги убедуваме луѓето, туку и да ги правиме ученици, христијани. Тоа треба да биде нашата единствена цел. Не треба само да ги предупредуваме, туку и да ги спасуваме; не само да убедуваме, туку и да ги преобратуваме; не само да им порачаме дека Христос доаѓа, туку и да ги предупредуваме луѓето да бидат подготвени за Господа“ (Schuler, J. L. *Public Evangelism*, pp. 180, 181).

47. *Саботја, 21 ноември 2020*

ЧЕТИРИ ТЕМИ КОИ ПРОНИКНУВААТ ВО СИТЕ ОДЛУКИ

„А Филип ја отвори устата и почнувајќи од тоа Писмо, му проповедаше за Исуса“ (Дела 8,35)

Не е доволно некој да донесе одлука за Христа; јасноста во таа одлука е исто така важна. Многумина кои работат со пријатели успеваат да предизвикаат интерес, но тие не можат да ги придвижат луѓето од донесување на одлуката до остварување на истата. Дел од причината за неуспехот е во тоа што пропуштиле да ги вклучат следниве четири работи во нивните повици:

Првиот елемент – **јасност**. Доколку одлуката не е јасно изговорена, тогаш ќе биде тешко таа да се преточи во одлука за акција. Дали луѓето јасно разбираат што се бара од нив? На пример, јавниот повик луѓето да го следат Исуса, без одредено објаснување дека евангелистот ги повикува луѓето да се крстат и да се приклучат на адвентистичката црква, ќе резултира со тоа што многу луѓе што ќе излезат напред, подоцна ќе се чувствуваат измамани кога од нив ќе се побара да пополнат картичка на која стои дека тие сакаат да се крстат. Погрижете се повикот да го изговорите на таков начин што луѓето јасно ќе разберат што се бара од нив.

Второ, освојувачот на душите мора да ги опише **предностите** на она што се нуди кога некој го следи Исуса и Неговата вистина. Евангелистите понекогаш се склони да го нагласуваат не-

гативното а не позитивното, но позитивните предности навистина им помагаат на луѓето да донесуваат добри одлуки. Кои се тие предности? Луѓето можат да очекуваат мир, внатрешна радост, чувство дека прават добро, заедништво и дружење со Божјиот народ и на крајот, бесмртност и вечен живот. Ова се темите што треба да ги охрабрат луѓето да донесуваат позитивни одлуки за Исуса.

Третиот елемент е негативната страна и предностите на **последниците** ако не го следат Христа. Ова треба да се користи само ако сте ја употребиле позитивната страна и предности. Всушност, идеално би било овие две страни да бидат обединети. Луѓето исто така треба да ги разберат и резултатите од последиците. Кои се некои од последиците ако не донесат одлука? Последниците опфаќаат внатрешна вина, немир, недостаток на исполнителност, и на крајот, вечна пропаст. Забележете повторно дека, како и со предностите, вие не ги нагласувате само вечните последици, туку и како овие теми влијаат на секојдневниот живот во овој свет. Животот со вина е многу тежок. Ова е моќниот двигател за донесување позитивна одлука да се следи вистината.

Четвртата тема им помага на луѓето да разберат дека **Бог очекува од нив да го следат Христа и Неговата вистина**. Не е доволно само да ја знаат вистината, Исус очекува Неговите следбеници да преминат од знаење во акција. Дали вие јасно одговоривте на ова за луѓето да одговорат на вистинските очекувања?

48. Сабојџа, 28 ноември 2020

КОГА Е НЕКОЈ ПОДГОТВЕН ЗА КРШТАВАЊЕ?

„И така, преку крштавањето во смртта, погребани сме заедно со Него, – та како што Христос воскресна од мртвите преку славата на Таткото, – така и ние да одиме во нов живот“ (Римјаните 6,4).

Крштавањето е веројатно највозбудливиот дел од евангелскиот процес. Кога ќе видите како лицето со кое сте работеле влегува во водениот, гроб и му се предава на Христа, тоа вреди за целиот напор. Сепак, јавниот чин на крштавање, колку и да е важен, никогаш не смее да стане цел сам по себе. Тој е само дел од процесот. Многу нешта придонеле да се дојде до оваа точка и треба уште многу да се стори по крштавањето. Во оваа глава ќе истражиме многу гранки на библиското крштавање.

Крштавањето е библиски концепт. Исус се крстил. Апостолите ги крштавале новите верници. Тоа била витален обред во раната црква. И во движењето на Милеритите и во раниот адвентизам, крштавањето играло централна улога во животот на црквата. Бидејќи годишно се крштаваат милион или повеќе луѓе во адвентистичката црква, што е просек од скоро 3.000 крштавања дневно, крштавањето останува во фокусот на евангелската мисија на Адвентистите (податоци од 2005 година).

Кога треба да се крстат луѓето во тој процес? Во последниве години, некои адвентисти се залагаа дека треба да ги крстиме луѓето кога ќе го прифатат Исуса и подоцна да се грижиме за учењето на доктрините, додека други дури предлагаа дека крштавањето треба да се оддели од членството во црквата. Некои како да предлагале дека луѓето треба само да бидат подготвени за промена пред да се крстат. Кој совет треба да го следиме затоа што можеме да ги најдеме сите форми во современата адвентистичка црква?

Прво, не смееме да забораваме што симболизира крштавањето. Тоа ја претставува Христовата смрт, погребување и воскресение. На сличен начин, и ние треба да умреме за гревот, да го закопаме стариот живот во водениот гроб и потоа да се издигнеме во новиот живот во Христа. Целиот чин е симбол на нов почеток. Само од таа гледна точка, крштавањето треба да се случи во близина на почетокот на нечиј живот во Христа.

Ги набљудував луѓето кои беа скоро совршени пред крштавањето и такви кои го доживеаја на почетокот на нивното одење

со Исуса. Забележав дека оние што се усовершени, ретко продолжуваат да растат по крштавањето. Ова е разбирливо бидејќи тие се скоро совршени. Од друга страна, оние што се крстени на почетокот од своето одење, многу појасно ја разбраа потребата за библиски раст во Христа. Тие сфатиле дека сè уште не достигнале, туку дека се наоѓаат на почетокот од своето патување во животот со Исуса.

Оние што чекаат да се крстат дури тогаш кога ќе докажат дека можат да живеат христијански живот, всушност, на крајот го негираат евангелието. Целокупниот чин на крштавање има за цел да каже дека не можеме сами да го живееме христијанскиот живот, дека нам ни е потребен Исус, и затоа се обединуваме со Него преку крштавањето. Спротивно на ова, докажувањето дека можам да живеам како Христа сам по себе, а потоа да се крстам – е контрадикторно и обично резултира со легализам.

Библискиот извештај е мошне јасен. Луѓето се крштаваат на почетокот од нивното одење со Исуса, а не откако докажале дека можат да живеат христијански живот. Прочитајте ја само приказната за етиопскиот скопеник, за стражарот на затворот во Филипи, па дури и за искуството на обратување на Павле. Секој од нив бил крстен многу брзо. Некои предложиле дека тие биле крстени затоа што веќе ги имале решено животните прашања и требало само да се сретнат со Исуса. Самото учење за Исуса било револуционерно! Сепак, чуварот на затворот во Филипи бил обратеник од незнабоштвото. Тој ги немал решено сите животни прашања. Тој не го познавал Исуса и не знаел ништо за саботата. Но, тој бил крстен, очигледно, следниот ден. Треба да бидеме претпазливи и да не издигнуваме стандард што не е библиски.

Во исто време, имаме неколку совети на Елена Вајт во врска со крштавањето. Таа не зборува директно за тоа колку брзо треба некој да се крсти, но наместо тоа, се фокусира на потребата луѓето да бидат целосно подготвени:

„Испитувањето на оние што треба да се крстат, за да се утврди дали тие се вистински Христови ученици, не се применува

толку внимателно како што би требало. [...] Примете ги дури откако ќе докажат дека целосно ја разбираат својата состојба“ (*Еванџелизам*, стр. 232).

„Меѓутоа, кога некој изразува желба да стане верник на Црквата, мора да го испитаме плодот на неговиот живот, а одговорноста за неговите побуди да му ги препуштиме нему“ (*Еванџелизам*, стр. 235).

„Примањето на нови верници чие срце не е обновено и во чиј живот не се случила реформата, преставува извор на слабост за Црквата. Овој факт често се премолчува. Некои проповедници и некои цркви толку сакаат да го зголемат бројот на членовите, што не се борат совесно против нехристијанските навики и обичаи“ (*Еванџелизам*, стр. 239).

Принципот овде зборува за темелна подготовка, а не за време. Кога луѓето вистински се преобратени, неверојатно е колку брзо можат да го средат својот живот! Во нормални околности, луѓето можат да бидат подготвени за крштавање една до две седмици по донесувањето на одлуката. Тие ретко треба да се задржуваат подолго, освен ако постојат некои олеснителни околности. Многу луѓе денес западнале во сериозни легални компликации, особено во областа на бракот и разводот, кога луѓето живеат заедно а не се венчани и не можат да се венчаат затоа што сè уште не се разведени од поранешниот партнер. Потребно е повеќе време за сето тоа да се реши.

Може ли луѓето да се крстат без да се приклучат на црквата? Дали можеме да ги одвоиме овие две работи? Одговорот, се разбира, е решително „Не!“ Кога би го правеле тоа, би се откажале од основните учења на Светото писмо, а адвентистите не смеат да бидат неверни кон Божјата реч. „зашто ние сите сме крстени преку еден Дух во едно тело“ (1. Коринќаните 12,13). Овој текст е кристално јасен – ние се крштаваме во Христовото тело.

Кога луѓето ги повикуваме да се крстат а да не станат дел од христијанската заедница, тоа е уништување на основното христијанско учење за заедницата. Главната цел на црквата како

Христово тело е да обезбеди заедница на поддршка во која вис-тински ќе го градиме нашиот живот врз Христа – заедно. Точно е дека црквата не ги исполнувала секогаш Божјите стандарди во врска со ова, но ако крштавањето се раздвојува од членството, тоа би довело до науката за поединечно христијанството, кое многу се разликува од библиското христијанство. Тогаш, кога ќе се случува библиско крштавање? Тогаш кога едно лице ќе му се предаде на Христа и ќе ги покаже основните докази дека започнало да живее нов живот во Христа.

49. Сабојта, 5 декември 2020

КРШТАВАЊЕ НА ДЕЦА

„И Јуда Искариотски, еден од Дванаесетмината, отиде при првосвештениците, за да им Го предаде“ (Марко 10,14)

Прашање – на кое нема лесен одговор – е кога треба да се крстат децата на верниците. Некои предложиле на возраст од 12 години. Еднаш слушнав еден проповедник, за време на посветување на бебе, како им зборува на родителите да го доведат детето назад кога ќе има 12 години да се крсти како што се крстил Исус. Се разбира, Исус имал 30 години кога се крстил. Никаде во Библијата не се наведува возраста за крштавање, самото прифаќање на Исуса Христа и покајанието. Може ли дете, на млада возраст, да го прифати Исуса и да се покае? Апсолутно. Тогаш може и треба да се крсти.

Сепак, крштавањето на децата не е главната грижа на јавните евангелски состаноци, каде што акцентот е ставен на освојувањето нови верници. Моја лична навика во јавниот евангелизам е да не вложувам посебен напор за децата на верниците. Ако дојдат на состаноците, тогаш работам со нив како и со сите посетители, но мислам дека пасторот треба да работи со децата што растат во црквата.

Всушност, самите родители треба да ги подготват своите деца за крштавање. Ако не се во можност да го сторат тоа, или не

успеат, одговорноста паѓа на локалната црква. Дури тогаш кога локалната црква и пасторот не успеат во своите обиди да ги придобијат децата, евангелистот треба да се вмеша и да се обиде да ги крсти за време на состаноците.

На која возраст е соодветно да започнеме да им зборуваме и да ги поттикнуваме децата да се крстат? Открив дека има многу малку деца кои се подготвени за крштевање на седумгодишна возраст. Тоа е многу ретко. Децата се многу нежни на таа возраст и многу од нив имаат искуство со преобратување на возраст од осум, десет или дванаесет години. Ако искрено се обратиле, треба да се крстат. Одржав јавна евангелизација каде што 7-годишно момче секоја вечер седеше во првиот ред. Тој имал искуство со Исуса што многу ја надминуваше неговата возраст и сакаше да се крсти. Кога им пријдов на неговите родители, тие беа непоколебливи во својот став, тој не може да се крсти сè додека не наполни 12 години. Сепак, момчето го чувствувало убедувањето на Светиот Дух и неговите родители буквално му говореле да го игнорира она што му го зборува Духот. Неколку години подоцна, имав евангелизација во блискиот град. Родителите на ова момче ми пријдоа и ме замолија да го посетам нивниот син и да го подготвам за крштавање сега кога тој има 12 години, но момчето сега не беше отворено за крштавање. Годишите поминати во задушнување на убедувањата на Светиот Дух неизбежно го наведоа ова дете да го отфрли Исуса. Каква трагедија. Ништо не можев да сторам за да го убедам.

Ако родителите веруваат дека нивните деца треба да почекаат додека не станат постари, тоа е во ред, но да не му кажуваат на детето дека е премногу младо. Наместо тоа, родителите треба да го слават Бога за одлуката на нивното дете и да му предложат да учат заедно за да го подготват детето за самиот чин на крштавање. Проучувањата нека земаат онолку време колку што е потребно, но тоа ги спречува родителите да се занемари силниот глас на Светиот Дух.

Елен Вајт многу зборувала за малите деца. Слушнете некои од нејзините совети. Ова е особено важно, затоа што Библијата не кажува ништо за тоа кога треба да се крстат децата.

„Децата на возраст од осум, десет или дванаесет години веќе се доволно возрасни за да им се зборува за прашањето околу личната вера. Кога ги поучувате своите деца, не кажувајте им за некое идно време кога ќе бидат доволно стари, да се покаат и да ја прифатат вистината. Ако се правилно поучени, дури и сосем млади деца можат да стекнат соодветна слика за својата грешност и за начинот на спасението преку Христа“ (*Child Guidance*, стр. 490.491).

„Кога ќе дојдат во најсреќниот период од нивниот живот и кога тие го сакаат Исуса во своето срце и сакаат да се крстат, тогаш верно работете со нив. Пред да го примат обредот, прашајте ги дали нивната прва цел во животот е да работат за Бога. Потоа кажете им како да започнат. Првите лекции значат толку многу. Едноставно поучувајте ги, научете ги како да ја извршуваат својата прва служба за Бога. Работата нека биде што е можно полесна и разбирлива. Објаснете што значи да се откажеш од себеси заради Господа, да го правиш она што го налага Неговата Реч, под советите на христијанските родители.“

„По верната работа, ако сте задоволни од тоа како вашите деца го разбираат значењето на преобразувањето и крштавањето, и ако се вистински обратени, дозволете им да се крстат. Но, повторувам, најпрво подгответе се да се однесувате како верни пастири кои ги водат нивните неискусни нозе по тесниот пат на послушноста. Бог мора да работи во родителите за тие да можат да им дадат вистински пример на своите деца во љубовта, учтивоста и христијанската понизност, како и за предавањето себеси на Христа. Ако се согласувате со крштавањето на вашите деца, а потоа ги оставете да прават што сакаат, чувствувајќи дека немате должност да ги држите нивните нозе на правиот пат, само вие сте одговорни ако ја изгубат верата и храброста како и интересот за вистината“ (*Child Guidance*, p. 500).

„Проповедниците често пати се премногу рамнодушни кон спасението на децата и не се толку лични како што би требало. Златната прилика да ги вдахнеме умовите на децата често пати останува неискористена“ (*Ellen G. White, Spiritual Gifts, vols. 3 and 4, p. 143*).

Џејмс Вајт, за време на деновите кога бил милеритски евангелист, примил многу повици да крштава деца. Тој го запишал следниот настан и ја раскажал приказната над 100 пати, откривајќи дека децата навистина можат да се крстат на мала возраст. Неговото раскажување покажува дека уживал во предизвиците на верниците на црквите кои се противеле на крштевањето на деца. Оваа искуство дава одличен увид во размислувањето на раните адвентисти на оваа тема.

„На први мај добив итен повик да го посетам Вест Гердинер и да крштавам. Гласникот мина триесет километри за да дојде до мене. Тој рече дека таму има десет или дванаесет деца, кои преку моите предавања биле убедени, кои одржале и самите свои мали предавања, го барале и го нашле Господа и решиле да дојдам и да ги крстам. Нивните родители се спротивставија на идејата и им рекоа дека ќе ги крсти старешината Гечел, пасторот на црквата. Тие одржаа мало советување и одлучија дека нема да влегуваат во вода, освен ако јас не дојдам да ги крстам. Нивните родители попуштија и пратија да ме повикаат. Но, пред да стигнам до местото, бил направен напор да се заплашат овие мили деца и, доколку е можно, толку да бидат исплашени за да не можат да ја остварат својата должност. ‘Какво искуство очекува г-дин Вајт да раскажат овие бебиња?’ рече еден баптистички проповедник познат по својата строгост од минатите времиња.

Големата училишна куќа беше преполна во закажаното време и беа присутни тројца непријателски расположени проповедници за да го набљудуваат она што се случува. `Ве замолувам да ги ослободите овие предни места`, им реков. `И отстапете им ги на оние што решиле да се крстат.` Излегоа дванаесет момчиња и девојчиња на возраст од седум до петнаесет години.

Тоа беше прекрасна глетка што ги разбранува длабочините на мојата душа и почувствував дека треба да преземам одговорност за нив како што би направил во училишниот клас. Бев решен што е можно повеќе да помогнам околу чувствата на овие драги деца и да ги укорам нивните прогонувачи.

Откако го прочитав текстот, `Не бој се мало стадо, зашто вашиот Татко благоволи да ви го даде Царството` (Лука 12,32), што

беше многу соодветно за оваа пригода, реков дека не барам од децата што седат пред мене да ги споделат своите искуства пред црквата. Би било сурово да се одлучува за нивната способност да го следат Господ при самиот чин на крштавање според сигурноста и слободата која можат да ја имаат во зборувањето пред овие присутни таканаречени христијани кои имаа непријателски став кон нив, и дека на крајот на проповедта, ќе им поставам неколку прашања. Децата беа многу утешени и се расположија поради тоа. Всушност, поминав пријатно време со овие јагнињата од стадото. Потоа тие станаа и за возврат одговорија на некои прашања, особено во врска со нивното осведочување за грехот, за промените што ги доживеале и за Исусовата љубов што ја чувствуваа, а црквата за тоа време слушаше дванаесет интелегентни и слатки искуства.

Потоа ги повикав сите присутни што се противат на крштавањето на ова мало стадо да станат. Никој не стана. Им реков дека сега е моментот да го изразат своето противење, доколку го има. Ако сега не се изјаснат, тогаш треба да молчат засекогаш. Потоа им реков на децата дека никој не се противи и дека патот е целосно отворен пред нив и никој нема право да се спротивстави на нивното крштавање од тој ден. Тогаш дојдовме до убав воден дел, каде што ги поведов овие драги деца во водениот гроб и ги погребав со нивниот божествен Господ. Никој од нив не се спротивстави ниту пак делуваше исплашено. Потоа, додека ги водев од водата и им ги предавав на нивните родители, децата ги дочекуваа со небесна насмевка од радост, а јас го прославував Господ со триумфален глас. Ова богослужение, тоа слатко крштавање, живееше меѓу најомилените спомени од минатото, и кога работев со младите во различни земји, веројатно јас повеќе од сто пати ги повторував настаните од ова слатко богослужение и тоа среќно крштавање“ (James White, *Life Incidents*, pp. 110–112).

Таквите зборови не треба да оставаат никаков сомнеж за тоа каков став имале основачите на Христијанската адвентистичка црква во врска со крштавањето на децата.

50. *Сабота, 12 декември 2020*

ПРЕДУСЛОВИ ЗА КРШТАВАЊЕ ВО ХРИСТИЈАНСКАТА АДВЕНТИСТИЧКА ЦРКВА

„Одговарајќи на оваа слика, крштавањето, - кое не е отстранувањето на телесната нечистота, - туку е одговор на добра совест кон Бога, сега и вас ве спасува, преку воскресението на Исуса Христа“ (1. Петрово 3,21).

Бидејќи оние што се крштаваат се придружуваат на Христијанската адвентистичка црква, што треба да се очекува пред да се изврши обредот? Повторно, запомнете го советот на Елена Вајт да не ги осудуваме мотивите на некоја личност (*Евангелизам*, стр. 235). Најнапред треба да очекуваме дека доживеале вистинско обратување и дека го прифатиле Исуса како Господ и Спасител на својот живот. Ова е чисто елементарно христијанство. Бидејќи тие ќе припаѓаат на адвентистичката црква, тие треба да ги прифатат и 28-те основни верувања на адвентистичката црква. Можеби нема да знаат да ги изрецитираат сите напамет, но треба да имаат основно познавање за нив. Се очекува целосно да ги прифатат препознатливите вистини на адвентистичката порака: за саботата, за состојбата на мртвите и за здравствената реформа. Луѓето мора да го поминат кршталниот завет или со картичка за крштавање да го потврдат заветот пред да се крстат. Ниту еден поединец има право да поставува поинакви стандарди за пристапување кон црквата од оние кои се отпечатени во Црковниот правилник и со кои се согласува црквата во светот.

Покрај тоа, поради зависноста што ја предиздуваат одредени однесувања, од кандидатите треба да се очекува дека веќе ги совладале таквите работи како што се пушењето и пиењето, како и каква било зависност од дроги. Моето лично искуство е дека луѓето ги оставаат овие работи најмалку една недела пред крштавањето. Сепак, ова не е секогаш изводливо.

Одржував евангелизација и една жена со својот сопруг редовно доаѓаше на предавањата. Жената донесе одлука да се кр-

сти. Ние ѝ помогнавме да се откаже од пушењето и таа се воздржуваше една недела пред нејзиното крштавање. Крштавањето беше закажано за сабота наутро. Беше петок навечер. На бослужението мажот и жената ни пријдоа и ни рекоа дека мажот исто така одлучил да се крсти со сопругата тоа утро. Бевме среќни, но сопругот не почнал да работи на неговиот проблем со пушењето. Исто така, откривме дека тие веќе поканиле десет членови на нивното семејство да се крстат. Што да се прави? Сопругот беше подготвен и планираше веднаш да работи на проблемот со пушењето. Се советувавме со пасторот и тој брзо се консултираше со неговите претпоставени.

Сите се согласија дека тоа саботно утро треба и двајцата да се крстат. Би му била нанесена голема штета на ова семејство ако инсистиравме да чекаме додека овој човек не издржи една седмица без пушење. Тој навистина престана да пуши. Постојат моменти во жарот на евангелската серија кога, за спасението на луѓето, во некои правила треба да се биде флексибилен, но нормално, треба да продолжите да се обидувате да ги одвикнувате луѓето од штетните навики најмалку една седмица пред крштевањето.

51. Сабота, 19 декември 2020

ПОВТОРНО КРШТАВАЊЕ

„Исус му одговори: „Вистина, вистина, ти велам: ако некој не се роди од вода и Дух, тој не може да влезе во Божјото Царство““ (Јован 3,5).

Големото прашање во врска со повторното крштавање беше решено на состанокот на Генералната конференција во Сент Луис во 2005 година. На црковниот прирачник му беше додадена силна изјава на оваа тема. Во изјавата се вели дека крштавањето во основа е искуство „еднаш во животот“ и дека повторното крштевање треба да биде многу ретко.

Оваа изјава е одговор на злоупотребата на крштевањето во адвентистичката црква денес. Беше објавено дека некои верници се крстени два или три, па дури и четири пати. Овие луѓе го мешаат покајанието со крштавањето. Тие мислат дека, ако направат голема грешка, треба повторно да се крстат. Се чини дека да се заборава важноста на обредот миеење нозе, кое е минијатурно крштавање. Како последица на тоа, на крштавањето му се заканува да стане безначаен обред кога се злоупотребува наместо покајанието. Прирачникот содржи дури и строга изјава за луѓето кои доаѓаат од други христијански цркви. Ако биле крстени со потопување, тогаш не треба повторно да се крстат. Всушност, библиски, има само еден извештај за повторно крштавање, и тоа во Дела 19. Треба да бидеме многу внимателна во градењето на целиот обичај околу еден библиски стих.

Очигледно, постои време и место за повторно крштавање, но тоа треба да се случи многу ретко меѓу оние кои се во црквата. Ако новите луѓе, кои доаѓаат од други цркви, бараат повторно крштевање, тогаш треба да им се излезе во пресрет. Елена Вајт дава неколку совети околу ова прашање.

„Оние што биле крстени, можат да побараат помош од небесното Тројство да ги чува од паѓање и да открие во нив карактер сличен на божествениот. Токму затоа тврдиме дека сме Христови следбеници. Мораме да бидеме обликувани во согласност со божествената мустра; а ако сте ја изгубиле сличноста со Христа, браќа и сестри мои, никогаш, никогаш не можете да се вратите во заедница со Бога, освен ако не се обратите и не се крстите повторно. Сакате да се покаете и повторно да се крстите и да дојдете во љубовта, заедницата и хармонијата Христова. Тогаш ќе имате духовно разбирање што ќе ви овозможи да го гледате она што е горе, каде Христос седи од десната страна на Бога. Таму има доволно за да размислуваме за небесните работи, за секое срце и ум, секоја црква што е на земјата, да биде исполнета со радост и пофалба и благодарност кон Бога“ (Ellen G. White, *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 365).

„Тогаш видов дека оние чишто раце се занимаваат со поправка на урнатините и стојат во јазот, а кои претходно, од 1844 година ги кршеа заповедите и до сега го следеа папата и го празнуваа првиот ден наместо седмиот, и кои, откако светлината блеснала од Светињата над светињите, го променија својот пат, се откажаа од папството како институција и ја држат саботата, мора да се спуштат до водата и да се крстат со вера во Светињата и држењето на Божјите заповеди и верата Исусова... Оние што не биле крстени по 1844 година, мора да го сторат тоа пред да дојде Исус. А некои што ги видов нема да напредуваат сè додека не се заврши оваа должност“ (Ellen G. White, *Spaulding Collection*, pp. 3.4).

„Оние кои го ставаат прашањето за повторното крштавање во прв план, давајќи му исто значење како и прашањето за саботата, не оставаат вистински впечаток врз срцата и не даваат вистинска слика за тој предмет. Потребна е голема способност за разликување за да ги всадиме во срцата вистините слични на вистината за саботата, „право управувајќи со Словото на вистината“, давајќи им на сите „храна за оброк“ (*Еванџелизам*, стр. 276).

„Ниту еден од нашите учители не примил задача да наговара некое повторно да се крсти“ (*Еванџелизам*, стр. 277).

„Секоја искрена душа што ја прифаќа саботата од четвртата заповед, на време ќе увиди и ќе ја разбере својата должност. Но, на некои ќе им треба повеќе време за тоа. Ова не е нешто на што треба да ги присилувате и терате оние кои се новообратени. Тој предмет ќе дејствува како квасец; „вриењето“ ќе биде бавно и тивко, но ќе ја заврши својата работа ако нашите браќа-проповедници не бидат пребрзи и не го расипат Божјиот план“ (*Еванџелизам*, стр. 277).

Може да забележите дека која било од овие реченици, ако се користи сама за себе, може да охрабри крајности околу повторното крштавање. Затоа ги ставив сите заедно за да ја стекнете рамнотежата што ја има Елена Вајт по ова прашање. Се чинеше дека повторното крштавање е важно за новообратените, но во

исто време, не треба да им се наметнува на сите. Во една реченица, таа како да предлага дека крштавањето е услов за сите што ја празнуваат неделата. Сепак, ниту таа, ниту нејзиниот сопруг, ниту некој од првите пионери не биле повторно крстени, а сите тие ја празнувале неделата пред да станат адвентисти. А што сака таа да каже кога вели дека оние што ја изгубиле сличноста со Христа треба повторно да се крстат? Дали е ова целосен прекин или моментално губење на сличноста со Христа? Контекстот на нејзините реченици укажува на тоа дека станува збор за целосен прекин.

52. Сабоџа, 26 декември 2020

РАБОТА СО НОВОКРСТЕНИТЕ ВЕРНИЦИ

„Туку со љубов држејќи се за вистината во секој поглед да растеме во Оној, Кој е глава, Христос“ (Ефешаните 4,15).

Во посета на новите верници

За време на серијата евангелски предавања, новите луѓе беа редовно посетувани. Тие навикнале да ги посетувате еднаш седмично, а во некои случаи и почесто. Ако одеднаш го занемарите целото внимание, ќе се чини како да сте биле заинтересирани само да ги доведете во црква, а сега, откако се крстиле, за вас веќе не се важни. Затоа црквите кои сериозно сакаат да ги задржат своите нови верници имаат редовни посети. Нашиот предлог е да продолжите да ги посетувате новите верници еднаш седмично во текот на првиот месец од нивниот црковен живот, а потоа еднаш месечно во текот на годината.

Што можете да правите за време на овие посети? Кој ги посетува? Очигледно е дека пасторот не може да постигне да ги оствари сите овие посети. Всушност, многу повеќе се постигнува ако пасторот не ги врши овие посети. Тој може да оствари некои, но лаиците што ги посетуваат ја пренесуваат пораката де-

ка целата црква е заинтересирана за новите верници. Исто така, кога во посета одат различни луѓе, тоа го зголемува кругот на луѓето што новите верници ги запознаваат. Сепак, за да ги посетат верниците-лаици, мора да постои и причина. Научив дека за еден лаик е тешко едноставно да тропне на вратата и да рече: „Дојдов да те посетам“.

Предлагам црквата да вложи во нови луѓе, така што секој лаик кој оди во посета, нека носи книга или списание што ќе им помогне подобро да ја разберат црквата. На пример, старешината може да наврати и да им даде копија од книга со утрински стихови за таа година и да објасни како да имаат семејно богослужение. Следната седмица, старешината може да им однесе книга од Елена Вајт за да им помогне да се запознаат со дарот на пророштвото. Некој друг може да направи копија од „Поглед“ и веќе има нова личност што може да се претплати за списанието. Ова може да се направи и со други списанија. Можете дури и да им дадете годишна претплата. Секако, треба да им објасните дека списанието ќе го добиваат бесплатно во текот на една година.

Доколку имаат деца, директорот на училиштето треба да ги посети и да ги запознае со локалната црковна школа. Многу школи нудат посебна школарина за новите верници за првата година. Друг посетител може да биде водач на извидниците, кој ги поканува децата да се приклучат на извидниците. Ова се само некои од причините луѓето да одат во посета. Користете го вашиот сопствен план, но проверете дали овие луѓе редовно се посетувани. Некој може да праша, кој ќе плати за сите овие книги и списанија? Локалната црква. Тоа е мала цена што може да се плати за асимилација на новите верници. Ние трошиме илјадници долари за да добиеме нови верници, и ајде да бидеме подготвени да потрошиме нешто за да ги задржиме.

Членовите на црквата, кои ги посетуваат новите верници, треба да добијат одредени упатства. Треба да се научат да не ги осудуваат новите души. Тие можеби ќе видат нешто што сметаат дека е несоодветно, но не треба да бидат осудувани. Адвен-

тистичкиот начин на живот се учи со текот на времето, и на луѓето им е потребен простор за раст во околината што ги прифаќа. Добро бирајте ги луѓето што ги посетуваат и погрижете се дали се во можност да ја пренесат сликата за прифаќање на новите луѓе.

Малите групи

Веројатно најважната работа што можете да ја направите при асимилирање на новите верници е да ги вклучите во мали групи. Малата група станува одговорна за нивната асимилација. Многу од посетите за кои зборувавме во претходниот дел може да се направат во малата група. Според моето искуство, отквив дека новите верници ретко, ако и воопшто, ја напуштаат црквата кога ќе се приклучат на мала група. Малите групи даваат можности за лични средби кога луѓето можат подобро да се запознаат едни со други. Нашата цел е новите верници да стекнат седум пријатели за шест месеци, а најдобриот начин да го постигнеме тоа е преку малата група. Луѓето не можат да стекнат пријатели ако единствениот пат кога ќе се сретнат со другите е сабота наутро, кога сите седат во клупи. На луѓето им се потребни можности за дружење и интеракција. Ова најдобро се остварува преку мали групи.

Црквите кои ја планирале службата на малите групи како продолжение на работата по евангелизација, имаат уреден систем според кој во текот на последната седмица на состаноците веќе ги повикуваат новите луѓе во малите групи. Малите групи треба да почнат да се состануваат една недела по завршувањето на евангелизацијата. Не грижете се ако едно лице е покането во пет различни групи. Тоа само им помага на новите верници да се чувствуваат потребни. Ако на вашата црква и треба разбирање за тоа што прават малите групи, обратете се во вашата област за поучување и материјали.

Семинар за духовни дарови

Исто така, важно е новите верници да се вклучат во работата на црквата што е можно поскоро. Сè додека луѓето не започнат да придонесуваат за животот на некоја организација, тие не сметаат дека припаѓаат. Откако ќе започнете да носите, нивниот речник се менува од „ваша црква“ во „моја црква“. Новите луѓе не сакаат да даваат само симболичен придонес за црквата, тие сакаат да дадат *значителен* придонес за животот на црквата.

Тоа значи дека не сакаме да ги ставаме новите луѓе во некои непостоечки одбори кои никогаш не прават ништо. Тие треба да бидат вклучени на таков начин што чувствуваат дека тие придонесуваат за мисијата на црквата. За да го постигнете ова, треба да работите заедно на откривањето на нивните дарови. Одржувањето семинари за духовните дарови или како посебен час во саботната школа или како викенд-семинар е важно за новите луѓе. Ова ќе им помогне да откријат како Бог ги надарил и ќе ги оспособи да најдат место за служба во Христовото тело, во согласност со нивните дарови.

Вклученоста во службата треба да се смета за предност. И новите и старите верници мора да имаат служба во црквата, во согласност со нивните дарови. Затоа е мошне важно по завршувањето на семинарот за духовните дарови навистина да им доделите нови служби на луѓето во кои ќе се применат нивните дарови. Можеби нема да назначите новите луѓе да бидат старешини во црквата, но има многу места каде што можат да се вклопат. Новите верници се особено добри во евангелските активности.

Сведоштво

Потенцијалот за сведоштво кај новите верници е најдобар во текот на првите три години додека биле во црква. За тоа време, тие сè уште имаат многу контакти надвор од црквата. Сепак, по три години, повеќето нивни пријатели се во црквата, а нивни-

от потенцијал за сведоштво почнува да пресушува. Затоа е важно новите верници веднаш да се вклучат во сведочењето за Христа на своите пријатели.

Новите верници можеби сакаат да се организираат библски часови во нивниот дом, на кои ќе можат да ги повикуваат своите пријатели. Не е потребно тие да ги држат часовите, тоа треба да го прави некој друг верник, иако новиот верник може да се подготви тоа подоцна да одржува библски часови со другите пријатели. Новите души треба да бидат вклучени во следната евангелска активност на црквата. Повторното слушање на по-раката на состаноците ќе им помогне да станат уште поприврзани за црквата и втемелени во нејзините верувања, а тоа ќе биде одлична можност да ги поканат своите пријатели.

Колку повеќе пријатели и членови на семејството на новиот верник се приклучуваат на црквата, толку е поголема веројатноста тие да останат верници во црквата. Многу е полесно да се задржи личноста кога целото семејство се придружува на црквата, отколку кога го прават тоа само мажот или жената. Многу е помудро да се сосредоточиме на тоа целото семејство да го запознае Христа, отколку само изолирани поединци.

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА 4/2020

Мисионски стихови

Излегува тримесечно

Издава:

Управниот одбор на Христијанската
адвентистичка црква, црква на
адвентистите на
седмиот ден во Р. Македонија

Превод и техничка обработка:

Мелита Томовска

Коригирал:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

Адреса:

Ул. „Влае“ бр. 42
1000 Скопје

www.adventisti.org.mk

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА